

487575

Înainte

20 IANUARIE 1946

Redacția și Administrația :
„PIONIERII ROMÂNIEI”

Str. Cobălcescu 16 *Tel. 3.41.50

20

Revista copiilor și a tineretului

CUPRINSUL :

SCARLAT CALLIMACHI :

Domnitorul Cuza și poporul

VICTOR EFTIMIU :

Darul lui Colio

EMIL DORIAN :

Casa cea nouă (poezie)

B. IORDAN :

Petru cel Mare și Dimitrie
Cantemir

VLADIMIR CAVARNALI :

22 de ani de la moartea lui
Lenin.

LEV. TOLSTOI :

Săritura

AL. ȘAHIGHIAN :

Printre ucenicii dela Atelie-
rele Grivița-Locomotiva.

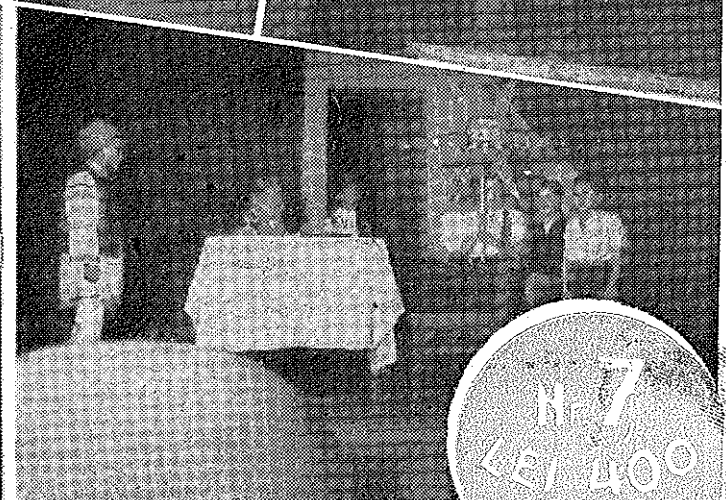
MARCEL BRESLAȘU :

Moș Axente Stăvăr

RADIO, SPORT, JOCURI,

FILATELIE, ETC.

ILUSTRĂȚILE: AL. RUDEANU

N. 7
LEI 400

Informații pionierești

CLUBUL PIONIERILOR

În ziua de 11 Ianuarie a. c., a avut loc în localul organizației județene a „Pionierilor României”, din str. Gutemberg nr. 19, deschiderea clubului pionierilor. Aci se vor predă pionierilor, membri ai clubului, lecții de: muzică, teatru, balet, lucru manual, sport (scrimă) și dansuri naționale, de către o serie de specialiști.

Poate fi membru al clubului orice pionier. Lecțiile se predau gratuit. Clubul este deschis în fiecare zi, între orele 15-17 p. m.

Tot în acest club se predau gratuit, în zilele de Marți și Joi, între orele 16½—17½ p. m., meditații la: l. română, l. franceză, l. latină și șt. naturale, tuturor pionierilor amatori să-și îmbogățească cunoștințele.

„Clubul Pionierilor” se află în sala etajului VI a județenei „Tineretului Progresist”, la adresa de mai sus.

SERBĂRI PIONIEREȘTI

În cadrul campaniei „Copii pentru copii”, „Pionierii României” organizează o serie de serbări pentru a contribui și ei la această frumoasă inițiativă. În acest scop, pionierii dele „Preventoriul Vergului”

au alcătuit un program bogat, pe care-l repetă zilnic. De asemenea, pionierii dela „Casa Tei” n-au voit nici ei să rămână mai prejos și au alcătuit un program pe care l-au pus aproape la punct.

Ambele serbări vor avea loc în curând.

O SECȚIE DE FILATELIE

Clubul îndrumătorilor de pionieri a hotărât să deschidă o secție filatelice. În fiecare săptămână, Duminică pionierii care se interesează de filatelie se vor putea întâlni la „Clubul

Pionierilor”, la etajul VI al județenei „Tineretului Progresist” din str. Gutemberg nr. 19.

UN PIONIER JUGOSLAV

Pionierul Miloslav Liubencovici, este partizan și poet iugoslav. Are treisprezece ani. Poeziile lui sunt recitate de micii pionieri din unitatea lui.

Domnitorul CUZA și poporul

24 IANUARIE 1859

de SCARLAT CALLIMACHI

Nu ușoră a fost sarcina acelor care înțeleseseră, că, unirea celor două principate românești — Moldova și Muntenia, — era un act de o însemnătate hotărâtoare în viața poporului nostru. Țăranii, meseriași și o mână de boieri — aceia cari nu puneau interesele lor materiale și ambițiile personale mai presus de interesele neamului — au reușit, după o luptă aprigă, să aleagă, de Domn pentru ambele principate, pe colonelul moldovean Alexandru-Ioan Cuza.

Alegerea lui Cuza a fost recunoscută, pe încetul, de toate marile puteri, care, pe-atunci, hotărâu soarta lumii. Printre aceste puteri de rangul întâiu era și imperiul othoman, căruia, această unire, îi strica socotelile căci trezirea conștiinței naționale, la popoare, însemna sfârșitul puterii lui despotice. Poporul român, prin unire, scăpa de sub — putem spune — jugul sultanului și acest prim act politic de o mare însemnătate internațională era primul pas spre o schimbare radicală a situației din Balcani. Soarela dominației othomane apunea.

Vodă Cuza, odată ales domn al ambelor țări, s'a pus pe lucru. Dar toate nu mergeau așa precum o dorea el și precum crezuse când fusese făcut, din colonel, principe al poporului românesc.

Boierii reacționari, ciocoi parveniți la slujbe mari și la averi însemnate, căutau, din răsuputeri, să împiedice pe noul Domn, să îmbunătățească soarta bietului norod, care, veacuri de-a rândul, îndurase jafurile și umilirile atotputerniciei sultanilor.

Totuși, ajutat de o mână restrânsă de boieri luminați și de întregul popor muncitor, Alexandru-Ioan I a putut rezolva problemele mari ale momentului.

El a înfăptuit prima reformă agrară, dând, țăranilor sărăciți și istovâți de muncă, pământ; el a dezrobii pe Țigani, cari, până atunci se vindeau; ca orice vită sau uncață de lucru, odată cu pământul; el a luat d'n mâinile unei gleahte de călugări greci și români o avere imensă, făcând faimosul act al secularizării averilor mănăstirești, averi pe care le-a dat poporului prin munca căruia fuseseră adunate.

Cu toții, știm, că, aceste trei mari reforme politico-sociale, au făcut ca dușmanii marelui Domnitor să se înmulțească repede. Boierii reacționari și ciocoi bogăți, lezați în marile lor interese, au căutat să lovească în el, pe toate cărările.

Și, astfel, am ajuns la acel fenomen curios: înlocuirea unui Domn reformator, iubit de masele largi țărănești din Moldova și Muntenia, și îsgonirea lui de pe pământul care i-a fost, întotdeauna, atât de scump.

Anii trecând, astăzi toți recunosc că, Alexandru-Ioan Cuza a fost una din cele mai de seamă figuri din istoria noastră.

Lăstăm DE VORBĂ

MAZILU TEODOR „Rugă” ne îndreptățește să afirmăm că, stăruind, vei deveni colaboratorul nostru.

Cu aceste versuri:

Curat, cum este grăul vara,

Și să-mi iubesc cu aprig dor...

și cu altele, pe care trebuie să le cauți singur în bucățile trimise și în acele pe care le ai acasă, vei pași, sigur, în lumea poeziei!

VASILESCU NICOLAE. — Bucata d-tale nu corespunde orientării revistei și programului nostru. Dar scrisul e cursiv și plăcut. Ne interesează viața copiilor și a oamenilor din regiunea d-tale. În jurul revistei am vrea să grupăm numai oameni tineri, care să fie însuflețiți de acelaș crez. Așteptăm colaborarea d-tale.

T. WEINER. — Jocurile trimise sunt, prea mici și prea ușoare. Noi ne adresăm copiilor dela 10 la 15 ani. Mai trimite.

COPILU VIOREL. — Ne bucură că revista a stârnit admirația cititorilor. Dacă vei reciti, după câțiva ani, poezia „Mama”, vei vedea aceleași greșeli pe care noi ne reținem să și le semnalăm acum.

Trebuie să scrii multe, foarte multe poezii, până vei ajunge să crezi poezii bune. Lucrul acesta se întâmplă, în general, mai rar, chiar și poezilor cu reputație stabilită. Scrie.

MOTOMANCEA I. CONST. — A-ceeași emoție ne-a încercat și pe noi, citind frumoasa d-tale scrisoare. Și mai ales, cum spui și d-ta „trebuie să uităm timpurile trecute și să pășim tot înainte”!

„Mitu” trebuie refăcut, șters și apoi rețut dela capăt. Încearcă și altceva. Așteptăm.

♦
Rugăm pe cititorii și pe „tinerii” noștri colaboratori să scrie citeț și pe o singură pagină. Răspundem cu plăcere la toate scrisorile primite.

DARUL LUI Colio

de VICTOR EFTIMIU

În satul nostru, se pripășise un Bulgar, numit Colio, un fel de negustor de pește, din părțile Orhidei. Colio era foarte slab, căci umbla mereu pe jos, cu coșuri pline în spinare și se in-

torcea cu ele pline.

Intr'o zi, un Turc din Dvoran îi spuse să se abată pe la noi, prin Boboștița. Colio veni cu neîncredere și se minună foarte mult, căci oamenii îl primiră cu dragoste, ca pe un oașpe, îi cumpărară tot peștele și-i ziseră „Gospodo-sfoti”, adică „dumneata”. Lui Colio i se umeziră ochii de bucurie. Nu-i mai zisese nimeni „dumneata” până acum. Toți Albanezii din jurul Corcei îl cins-teau cu vorbe mândre și foarte grele. Acum, că se găsiră oameni care să-l omenească și pe el, nu-i mai venea să plece din sat. Și-a rămas la Boboștița, într'o casă dela marginea satului, în mahalaua văcarilor și a pripășiților — la Popciște.

Acolo se însură cu fata văcarului, care era foarte mândră și se gândi mult până să se mărite cu un negustor de pește. Dacă nu i-ar fi văzut lucind trei lire în pungă, nu l-ar fi luat niciodată.

Colio însă era un băiat vrednic și nunta se făcuse într'o Duminecă de vară. I-a cununat chiar protopopul satului, bunicul meu, Popa Teodor Iconomu, la Biserica de jos fiind de față mulți fruntași. A fost și masă mare, la care nu s'a mâncat pește, deoarece socrul nu vroia să amintască lui Colio meseria sa. Au mâncat patru feluri de mâncare: carne cu praz, carne cu cartofi, carne cu fasole verde, carne cu fasole uscată. Carnea nu era de vacă, deoarece Colio nu voia să amintească socrului său meseria sa, ci de vițel.

Nunta se sfârși cu bine. A doua zi, tata socrul se sculă cu noaptea în cap și porni iarăși cu turma în sus, spre munte, iar Colio își puse coșurile pe umeri, cu multă părere de rău și cobori la vale, să târguiască pește proaspăt, dela tovarășii săi din Ohrida.

Mulți ani trecură așa. Colio era mulțumit și ar fi fost și mai mulțumit, dacă nevasta l-ar fi lăsat să-și trăiască vicața lui de negustoras, dar ea era mândră și cu apucături boierești. Incetel cu incetel însă începuse să se învețe și cu sfaturile nevastei, ba chiar să le găsească bune. Cheltuind cu grijă mare banul adunat prin multe necazuri, pu-

nând la o parte în fiecare an, Colio începu să se îmbogățească. Se îmbogățea și se ingrășa în fiecare zi mai mult. Își făcuse o casă nouă pe locul cel vechiu, călca mai mândru, intrase în sfatul satului la biserică sta în cea dintâi strană, spunea odată pe lună „Tatăl nostru” și nu vrea să-i zică lumea Colio, ci Coli, ca să pară mai grecește.

Mai era în satul nostru, tot în mahalaua pripășiților, un cărpaciuc turc, numit Osman. El trăia într'un bordeiu, în fața casei lui Colio, și privea deseori cu jind la bogățiile de peste drum. Osman venise în sat cu mult înaintea lui Colio. era tăcut din fire și bun la inimă. Sătenii îl ajutau cât puteau, dându-i să le cârpească opinci. El trăia mai mult cu săracii, deoarece frunțașii începuseră să poarte ghete, cumpărate dela oraș: nu le cârpeau la nepri-copsitul de Osman, ci tot la oraș,

priveau cu jind la ghetele rupte — mărturia cea mai vrednică a bogăției lor. Erau să facă iarăși Crăciunul în opinci. La gândul acesta, nevasta lui Colio, care voia să fie în rândul celor dintâi femei, se roși până la urechi. În oraș le era rușine să se ducă...

Și se gândiră la Osman, cărpaciuc de peste drum. Inima Turcului bătu puternic la gândul că trebuie să cârpească ghete. Se simțea mai mândru. Nu luase mai mult decât un groș de cărpeală, și acum se tocmişeră pentru 20.

Peste două zile era Crăciunul. De bucurie, că a să aibă de mâncare câteva zile, Osman se puse pe lucru. Nu dormi toată noaptea, ci cusu volos. Cusu cu nevinovăție talpă de opinci la ghetele boierești, și le duse lui Colio în zori. Acesta nu băgă de seamă ce fel de talpă aveau ghetele, dar, când veni nevasta și le văzu, casa fu în plină larmă.

„Nu vezi, nerodule, ce ți-a adus? Nu vezi că nu scârțâie? Nu vezi ce talpă ne-a pus?”

Uluit, Colio privi încălțăminte și nu știa ce să răspundă. Nevastă-sa ieșise furioasă, trântind ușa. Bulgarul sta în fața Turcului uluit și mânios, până când izbučni:

„Nu-ți plătesc! Ieși afară! Nu-ți dau nimic...”

Osman pâlî și era gata să se înăbușească. Toată nădejdea lui se risipi. Îi venea să plângă. Se gândea la voioșia ce lăsase acasă, la nerăbdarea cu care îl așteptau nevasta și copiii.

— „Fie-ți milă, Efendi Coli, căci sunt om sărac... Am 5 copii, Efendi Coli, gândește-te. Dumneata n'ai copii, ca să știi ce e sărăcia, în ajunul Crăciunului”.

(urmare în pag. 7)

în prăvălia cismarilor cu părul adus pe frunte.

Ca să fie în rândul bogătașilor, Colio își cumpără și el o pereche de ghete pentru Crăciun, pentru nevastă deasemeni. Cum însă nu purtaseră niciodată ghete, amândoi se strămbară de durere în prăvălia negustorului, o calfă chicioate în dosul unei mese cu trei picioare, iar ucenicii făceau mare haz. Rușinat, Colio își luă femeia de mână și plecă amândoi, legănându-se pe ghetele care scârțâiau și le striveau picioarele.

O iarnă întreagă și o primăvară purtară ei încălțăminte orașenească; în cele din urmă zile ale verii, ghetele nu mai aveau talpi, și bietul Colio, care se învățase cu boieria, fu iarăși nevoit să poarte opinci. În prăvălia de la Corcea, nu s'ar mai fi dus nici în ruptul capului.

Veni toamna, apoi iarna. Se apropia Crăciunul, și cei doi bogătași

PETRU CEL MARE la curtea lui DIMITRIE VODĂ CANTEMIR

de B. IORDAN

În Iunie 1711, când se pregătea războiul cu Turcii, țarul Petru cel Mare a vizitat Iașiul, capitala Moldovei, în care domnea atunci Dimitrie Vodă Cantemir. Era o vizită de seamă și cronicile vremii sunt bogate în amănunte asupra cinstei pe care o făcea țarul capitalei moldovenești.

Dimitrie Cantemir, sosit în țară abia de câteva luni dela Constantinopol, era un om învățat. Acolo, pe malul Bosforului, își desăvârșise învățătura cu dascăli greți și trăise numai între lucruri de artă. Avea la Constantinopol un palat frumos, cu grădini și apeducte, unde-l vizitau oamenii cei mai de seamă din capitala otomană. La Constantinopol, a cunoscut el pe Petru Tolstoi, ambasadorul lui Petru cel Mare, dela care a aflat o mulțime de lucruri extraordinare despre țarul revoluționar. Petru cel Mare zbutise, după efortări uriașe, să clădească un imperiu și să schimbe moravurile societății rusești. Câștigase bătălia dela Pultava, unde înfrânșese pe marele său adversar Carol XII, regele Suediei, ridicase o capitală nouă, Petrogradul, în smărcurile golfului finlandic, cucerise Crimeea și țările baltice și-și alcătuisese o armată disciplinată, cu care intenționa să ajungă până la Constantinopol și să desrobească țările balcanice de sub robia turcă.

Războiul care se declarase la 1711 între Ruși și Turci era, pentru popoarele creștine, semnalul de eliberare. Țările române nu puteau rămâne străine de acest război împotriva asupritorilor. Constantin Brâncoveanu, domnul Munteniei, nutrea în taină nădejdea că țara lui va fi eliberată și intrase în tratative secrete cu Petru cel Mare. Dimitrie Cantemir, care trăise 24 de ani la Constantinopol și care cunoștea putregaiul curții otomane, era de asemenea convins că a sosit ceasul eliberării Moldovei și că eliberatorul nu este altcineva decât țarul Petru cel Mare.

Tratativele dintre țar și Dimitrie Vodă se încheiaseră, fără ca Turcii să fi prins de veste. Țarul, pornit cu mare vâlvă în calea lor, se apropia de capitala Moldovei, cu o întreagă curte. Generalul Șeremetev sosise mai dinainte la Țuțova, cu un însemnat corp de armată. Cantemir îl primi cu mare cinste, dându-i un cal turcesc și împărțind blănuri de sobol și vișuri la toți însoțitorii săi. Țarul Petru, care se oprise la o nuntă în țara leșească, sosi mai târziu la Iași. Era însoțit de țarina Ecaterina, cancelarul Golovchin, generalii Galițin, Dolgoruchi, Rône, Weisbâch, secretarul Șafirov, raguzanul Sava și alții. La

marginea orașului, oaspeții fură întâmpinați de popor, în frunte cu mitropolitul Ghedeon, care le dete binecuvântarea. Dimitrie Cantemir, care nu se aștepta așa de curând la vizita țarului, se afla în tabără la Zagarancea. El se grăbi să iasă în întâmpinare țarului, la curtea domnească. Dar țarul Petru, un om energic, care nu putea sta o clipă locului, abia sosit, o și luase prin Iași, ca să viziteze monumentele de artă. Il impresionează plăcut această capitală, cu străzi largi și prăvălii cu tot felul de articole.

Când se întorcea la curte, Dimitrie Vodă îl întâmpină în fața scării. Țarul produce asupra lui o impresie din cele mai puternice. Voinic și bine legat, energic, plin de sănătate și dispunând pompa obositoare, el înaltează în cele mai bune dispoziții spre Domnul Moldovei. Acesta îi sărută mâna, iar țarul îi sărută pe cap, îi îmbrățișează și-l ridică în sus cu o singură mână. Brigadierul francez Moro de Braze, care se afla în armata lui Petru cel Mare, îl descrie astfel pe Dimitrie Cantemir în memoriile sale: „Domnitorul a rămas cu Majestatea Sa. El era de statură mijlocie, minunat de bine făcut, foarte frumos, grav și cu cea mai fericită fizionomie. El era amabil și politicoș; vorba lui era prietenoasă și liberă. El vorbea foarte bine limba latină, ceea ce era foarte plăcut pentru cei ce-l înțelegeau”.

În acest timp, țarina Ecaterina era primită de Doamna Casandra, soția lui Cantemir, și de copii, cărora le împarte daruri și medalioane cu chipul ei.

A doua zi, Duminecă, se dădu un mare ospăț la curtea domnească, după ce Petru cel Mare cercetase încă odată, în sunetul clopotelor și prin mulțimea de popor care ieșise să-l aclame, bisericile și cetatea. Nu-i însoțeau prin oraș decât trei ofițeri de gardă, lucru neobișnuit pentru un monarh.

La masă, țarul se arată foarte prietenos cu gazda sa. Sărutându-l încă odată pe Dimitrie, Petru cel Mare îi dădu locul de cinste la masă, iar el se așeză alături. Erau de față toți oamenii din suita țarului, apoi Toma Cantacuzino, vărul lui Brâncoveanu care și trecuse de partea Rușilor, Gheorghe Castriotul și alți curteni de

la curtea lui Dimitrie Cantemir. Neculce îl descrie pe țar în chipul acesta: „Împăratul era un om mare, mai înalt decât toți oamenii, iar nu gros, rotund la față și cam smad, oacheș și cam arunca câteodată din cap fluturând, și nu cu mărire multă și cu poahvală ca alți monarhi”.

La masă s'au închinat pahare cu vin moldovenesc în cinstea țarului și a lui Dimitrie. Vinul de Cotnari și pelinul moldovenesc s'au bucurat de cele mai mari laude din partea musafirilor. Țarul era voios, râdea și vorbea, iar din când în când îl îmbrățișa pe Dimitrie Cantemir „și-l săruta pe față, pe cap și pe ochi, ca un părinte pre un fiu al său”. Boierii băură fiecare câte un pahar „dres” de mâna lui Petru cel Mare, după dativele de petrecere la mesele țarilor.

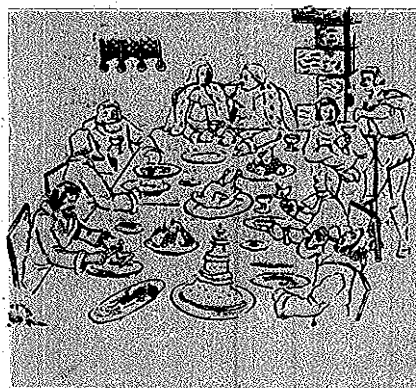
Luni, țarul vizită din nou capitala, minunându-se de arta cu care a fost construită Mănăstirea Trei Ierarhi. Apoi, sosind și Cantemir, alarmat, căci țarul părăsise curtea, cum îi era obiceiul, fără prea multă pompă, luară dulceții în trapeza egumenului grec. La ieșire, trecură în revistă ofițerii noii armate moldovenești. Aceștia sărutară, la rândul lor, mâinile țarului. Fură vizitate și alte monumente de artă, în timp ce capii oștirii, adunați în casa lui Dediul Spătarul, desăvârșea alianța.

Țarul îndrăgise capitala Moldovei Apropiindu-se aniversarea bătăliei dela Pultava, Petru cel Mare dădu în tabăra sa, la Obuz, un mare praznic. Dimitrie Cantemir fu invitat cu toată curtea sa. Mitropolitul Ghedeon făcu rugăciunea și 52 lovituri de tun salutară începutul ospățului. Cu picioarele în șanțuri anume săpate, se ospătară Țarul, generalii Dimitrie Cantemir care era așezat între generalul Șeremetev și Cancelar, mitropolitul și unsprezece boieri moldoveni. Se bău șampanie, „vin dela Franțuji”, care amei repede capetele moldovenilor, obișnuiți numai cu vinul de Cotnari.

În aceeași zi fu dată în public proclamația lui Dimitrie Cantemir, care anunța alianța încheiată.

După câteva zile, Petru cel Mare și suita lui, împreună cu Dimitrie Cantemir, părăsiră Iașiul, pentru a întovărăși oastea care mergea să întâmpine pe Turci.

Așa s'a păstrat amintirea trecerii lui Petru cel Mare prin capitala Moldovei.

Moș Axente Stavăr

Din colțul acesta, pe care revista voastră mi l-a pus la îndemână, o să stăm de vorbă de acum „înainte”. M'am gândit că poate și vouă, copii dragi, v'ar fi mai pe plac să regăsiți sub aceeași semnătură, lucruri legate între ele și care adunându-se, să facă din voi și din mine, pe nesimțite, niște vechi prieteni.

Și mai-am ales călăuză pentru aceste ale noastre viitoare preumblări, o zicătoare din bătrâni — pe care, ca pe atâtea altele, o rostim fără a mai lua aminte la cuprinsul vorbelor ei :

„Ziua bună se cunoaște de dimineață”.

Și m'am gândit eu, cum ar fi dacă am cerceta întrucât se adevăreste proverbul în cecece privește pe „oamenii mari” ai lumii? Au trădat ei oare, încă din vremea când erau ca voi, niște micuți pui de oameni, însușirile cari aveau să-i ridice deasupra semenilor lor. Și dacă da, ce au făcut ei înșiși și cei din preajma lor pentru a păstra, a crește și a desăvârși acele însușiri, pentru ca palidul licăr al zorilor să ajungă în amiaza vieții lor, unul din acei aștri, care încălzesc și luminează omenirea ?

La șapte ani, Napoleon a spus...

Pușkin, la zece ani 'sprăvește...

Firește ! Dar sunt oare aceste prevestitoare trăsături (ale „Omului” în omuleț) întâmplătoare ? Or nu cumva au ele un tălc, o justificare venită de mai demult și de mai departe decât poate cuprinde viața unui om, fie a-cela un uriaș al gândirii, al simțirii, al acțiunii ?

Ca și noi toți, copilul acesta, care va fi omul acela, este o plămădă a vremii lui, ea însăși ieșită din frământările veacurilor, a felului de trai al alor săi, a tuturor înfrăirilor suferite... Căci așa cum nimic nu este întâmplător, tot așa nu este de sine-stătător nimeni și nimica în lumea asta, oameni, lucruri și „întâmplări”.

Așadar, în călătoria la care vă poftește, nu ne vom mărgini să privim în mugur și în floare viitoarele fructe rare și alese din livada istoriei, ci vom căuta să deslușim legile pargului și șerpuita lui devenire, dela țărână la mireasmă.

Din fiecare dintre noi poate crește „un mare om”... Și eu am spus la șapte ani, ca Napoleon... și totuși nu am ieșit un mare cuceritor ! Și tu la zece ani... și totuși...

Vom vedea dragii mei, cum mulți viitori mari oameni nu și-au ținut făgăduiele și cum nu este destul ca dimineața să fie senină pentruca ziua să se desfășoare, dela sine, luminoasă și caldă... Ei, vedeți voi, nu degeaba mai e vorbă din bătrâni: cu o rându-nică nu se face primăvara.

MARCEL BRESLAȘU

lui LENIN

de VLADIMIR CAVARNALI

La 21 Ianuarie s'au împlinit 22 de ani dela moartea lui Vladimir Iliei Lenin. Niciodată n'a trăit un om ca Lenin, cu o voință atât de puternică, care a schimbat complet viața oamenilor și le-a arătat drumul care duce în împărăția oamenilor scăpați din robia banului și a prejudecăților adunate de veacuri.

Numele lui este ca un foc viu în inimile oamenilor sovietici. Din mărturisirile celor care au trăit, au luptat și au biruit alături de el se vede că Lenin a fost un om excepțional.

Încă din copilărie, între cei mici, era un copil neobișnuit. Scăpărând de vioiciune, Valodea Ulianov era între tovarășii de joacă dela Simbirsc (orașul natal, astăzi Ulianovsc), un tovarăș bun, vesel, care iubea excursiile, patinajul, înotul, foarte curajos și mare cititor de cărți. Valodea iubea jocul, dar niciodată nu stătea la îndoială când trebuia să aleagă între joc și studiu.

Nadejda C. Krupscala, tovarăsa lui de viață ne comunică o mărturisire a lui Lenin : „Ami plăcea foarte mult să patinez, dar văzând că patinajul mă împiedică să'nvăț, m'am lăsat de el”.

Biruinđ frumoasele ispite ale copilăriei, Valodea se adâncea în citit. Cititul și studiul l-au promovat în fruntea clasei. Cunoștințele și purtarea lui erau răsplătite la sfârșitul fiecărui an școlar, cu o medalie de aur. Până'n ultima clasă de liceu, Lenin rămâne fruntașul promoției sale.

De mic, Lenin a învățat să știe și să vrea și să nu-și caște cuvântul niciodată.

Atras de tovarăși, începu să fumeze pe furis. Dar când Maria Alexandrovna (mama lui), îl surprinde și-l roagă „Valodiușca, lasă-te de fumat”. Iliei promite și nu mai fumează niciodată.

Această putere de a voi și de a înfăptui, a sporit cu timpul.

Organizând muncitorimea, țărâni, meșteșugarii și pe cărturarii progresiști din Rusia, Lenin a dus la biruință pe cei care muncesc, nimicind puterea celor cari trăiau din munca altora.

Lenin a fost organizatorul și conducătorul revoluției din Octombrie 1917, după care a început clădirea statului sovietic socialist.

Organizat desăvârșit de Iosif Vissarionovici Stalin, elevul și prietenul lui Lenin, statului sovietic i-a fost dat să nimicească hitlerismul german.

care pornise să'nrobească popoarele din Europa.

Vă aduceți aminte că germanii au supt cu lăcomie și din trupul țării noastre. Țara a gemut câțiva ani sub apăsarea lor.

Împinși de baionetele germane, ostașii noștri au făcut un război nedrept împotriva Uniunii Sovietice, război pe care poporul român nu l-a dorit niciodată.

La 23 August 1944, țara a trecut de partea Națiunilor Unite. Armatele noastre au luptat alături de Armatele Roșii pentru zdrobirea definitivă a hitleristilor.

Ideilor, elevilor lui Lenin și maselor populare își datorește țara noastră salvarea din brațele nazismului

și intrarea în rândul popoarelor iubitoare de libertate.

O prietenie mare crește și se'mechegă sub ochii noștri între popoarele sovietice și poporul nostru.

Oamenii muncii dela noi, dimpreună cu cei din toată lumea, care aduc prinosul muncii lor în slujba celor mulți, îl prețuesc pe Lenin, ca pe cel mai bun amic al omului.

Ca o stea polară, „ca un vultur din țării” învățătura lui Vladimir Iliei Lenin luminează omenirea muncitoare și-i călăuzește pașii spre o lume, unde nu mai sunt deosebiri după rang și avere, unde dreptatea, adevărul și frăția împărățesc spre bucuria oamenilor, care locuiesc pământul.

Și când pe pământ nu vor mai fi oameni lacomi de bani, care s'au obișnuit să trăiască din munca semenilor lor, peste trupul îmbălsămat al celui care doarme acum în mausoleul de marmoră, luminat de steaua care arde pe Kremlin, va trece un cald fior de fericire și de lumină și, în numele lui Lenin, un buciun va suna :

Omule alb,

Omule negru,

Omule galben,

Bună dimineața !

Jacquard

de I. SINESCU

Jacquard se trage dintr'o familie săracă de muncitori industriali.

Tatăl său era țesător la o fabrică din Lyon; mama sa de asemenea.

Născut din părinți săraci, sărăcia îl învăluia și pe Jacquard, de mic copil. Nu-l putea aștepta decât tot cariera de meșteșugar. În cepe cu legătoria de cărți, ca și Faraday, deveni apoi ucenic la un cuțitar, pentru ca să ajungă tot țesător.

Pe unde trecea însă, învăța, dacă avea ce. Când cosea rădăcina colilor de cărți, privea cu jind cum aluneca asupra rândurilor tipărite. Așa deprindea silabisi și-l apucă dorul de cetit. Un contabil bătușin al casei, ghicindu-i marea dorință îi dădu lecții de aritmetică. Copilul pricepe, se silește, uimește.

Fabricile de țesut pe vremea aceea nu erau cu războaie mecanice ca acum. Micul ucenic, care se învățea printre stativile primitive, avea să le înlocuiască.

Probabil că munca migăloasă a lucrătorului, transformat în adevărat școlar al lucrului, îi dădu zor să aducă schimbare în viața părinților săi, a tovarășilor săi de casă. Se izbea mereu de sărăcie. Planuri avea dar mijloacele de îndeplinire îi lipseau. Ca și Pallissy, care își arde mobilele din casă și dușumelele, numai să nu stingă focul din cuptoarele, unde se pregătea smaltul pe care-l căuta o viață întreagă, așa și Jacquard își vându mobilele, apoi căsuța, dar degeaba.

Sărăcia se ține de el ca scaiul de oaie. Izbucnește revoluția. Toate planurile cad în baltă, căci datoria către patrie le întrece pe toate.

Luptă în războaiele de pe Rin. Grozăviile războiului, mai ales că vede căzând lângă dansul pe unicul său copil, îl fac să se întorcă la Lyon. În mîntea lui se sbăteau planuri peste planuri ca și valurile 'n furtună.

Ce folos! Sărăcia nu-l lăsa din ghiare, până când, găsește un om care-l pricepe.

Lucrând ziua și noaptea, își desăvârșește planurile. Omul văzând cu cine are a face, îi dă toate înlesnirile materiale. Isbînda începe. Una din invențiile lui este premiată la expoziția din Paris cu o medalie de bronz, iar ministrul Carnot vine anume la Lyon să-l viziteze, să-l îndemne. O altă invenție în ramura pescuitului face atîta valvă, încît prefectul adresează un raport împăratului. Napoleon îl cheamă, stă de vorbă cu el, îi apreciază scînteierea, îi dă o pensie și locuință la Conservatorul de arte și meserii, numai să lucreze.

Watt, reparând mașina lui Newcomen, fu îndrumat spre înjgheburile mașinii de aburi; Jacquard, cercetînd colecția de mașini dela Conservatorul de arte și meserii, dă peste un început de mașină de țesut a lui Vaucasson, un mare geniu inventator. Aceasta a fost indemnul pentru cercetarea planurilor sale pe care le purta atîta vreme în cap.

Aproape într'o lună, mașina sa de țesut fu gata; cu ea țesu câțiva metri de stofă bogată pentru împărăteasa Iosefina. E aceeași mașină, care până azi, cu puține perfecționări, lucrează în marile fabrici de țesut bogatele stoffe, înflorite de mătase, pentru îmbrăcautul mobilelor, pentru draperii, etc.

Întors la Lyon, îi așteptau surprize. Zvonul despre descoperirea unei mașini, prin care se desflința munca țesătoarei de desemnuri și a lucrătoarei care prezintă firele colorate, străbătu la Lyon înainte de sosirea lui. Lucrătorii erau în fierbere; se temeau că vor

rămâne muncitori de foame prin suprimarea muncii lor. Jacquard fu socotit un dușman, iar modelele sale erau să fie arse, dacă nu intervenea armata.

E veșnica luptă între progres și inertia trecutului. Întîlnit pe un pod de pe Ron, era chiar să fie zvârlit în râu. N'a scăpat decât cu foarte mare greutate.

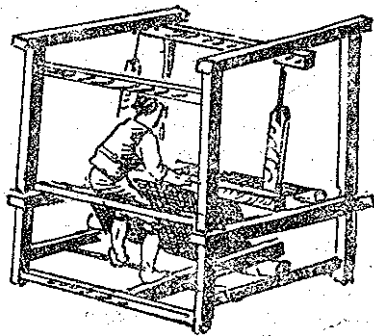
Mașinile lui intrară, una câte una, în fabrici. Îi fură cerute de la Londra, dar francezul cu dragoste pentru țara lui nu le dădu, măcar că ai lui nu le primiau. În cele din urmă, învinse.

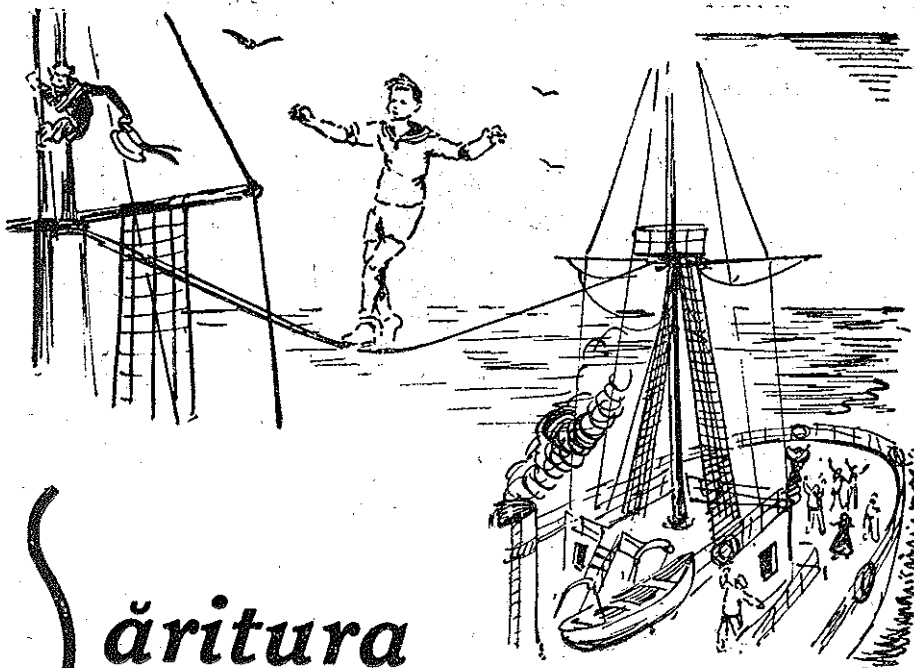
Atîta dezvoltare luară fabricile de mătase din Lyon, încît nu numai că nu au rămas lucrătorii fără lucru, dar armata lor creșu, schimbându-se și condițiunile de muncă.

Abia după atâtea lupte, Jacquard cunoscuse de liniștea și recunoștința. Lucrătorii îl sărbătoriră că pe unul de ai lor; comuna Lyon îi făcu o pensie; iar bătrînul de 60 de ani se retrase la țară, într'o modestă căsuță, unde-și îngrijea grădinița lui înflorită. El, care dăduse bogăție și renume industrial orașului său, deci țării întregi, se mulțumea să trăiască, departe de zgomotul, care îi aducea aminte de greutățile trecute.

Acolo primea oaspeți de seamă, care veniau să viziteze pe bătrînul încă verde, înalt, cu fața blîndă și luminoasă; acolo fu sărbătorit, când i se aduse legiunea de onoare; tot acolo simțea marea mulțumire, ca din mica lui pensie, să dea o mîna de ajutor văduvii, care îi bătea la ușă, aducându-și aminte de vremurile, când el singur bătea din poartă în poartă, fără să găsească sprijin.

În liniștea naturii, pe care o iubea mult, se stînsese la vârsta de 82 de ani. O statuie pe una din piețele Lyonului, îi veșnicește azi numele. Trecu ca un meteor; ieșit din sărăcie, întors aproape la sărăcie, dădu în drumul său scurt, înflorire unui oraș și pâine mai ușor acelor din breasla, cu care începuse și el viața.

Săritura

de LEV TOLSTOI

O corabie se întorcea în port, după ce făcuse ocolul lumii.

Timpul era frumos, tot personalul corăbiei era pe punte. În mijlocul călătorilor, o maimuță mare înveselea pe toată lumea: sălta, făcea tumbe, strâmbături, maimuțăriia mișcările oamenilor și, văzând că are căutare, își făcea tot mai mult de cap.

Pe neașteptate, ea se aruncă spre un băețandru de doisprezece ani, fiul căpitanului de corabie, îi zmulse pălăria, și-o puse în cap și începu să se cațare, tacticos, pe catarg. Toată lumea izbucni în râs; dar copilul rămas cu capul gol, nu știa dacă trebuie să facă haz ori să plângă.

Maimuța se așeză sus, pe vergeaua uneia din pânzele corăbiei și, cu dinții și unghiile, începu să sfârșie pălăria. Părea că simte plăcere de necazul copilului și-i arăta pălăria schimonosindu-se.

Băiatul în zadar amenința, țipa, maimuța îi ferfețea mereu pălăria. Marinarii se prăpădeau de râs.

Deodată, băiatul, roșu de mânie, își aruncă haina depe el și începu să se suie pe catarg în urmărirea maimuței. Dintr'un salt, apucă frânghia și ajunse vergeaua; dar animalul, mai sprinten și mai îndemânat, îi scăpă în clipa când băiatul credea că pe aci că-și apucă pălăria.

— Nu-mi scapi tu, lasă! — strigă strengarul, urmărind maimuța.

Dihania, puțin câte puțin, îl atragea tot mai sus, atârnat de hartă. Copilul se avânta după ea, și în curând maimuța și copilul ajunseră aproape de vârful catargului. Aici maimuța, ținându-se cu o mână de frânghie, ațarnă pălăria de capătul celei mai de sus dintre vergelele curmezeie, iar ea se sălta până în culmea catargului. De acolo râdea, arătându-și dinții. De la catarg până la capătul vergelei de care atârna pălăria, era o depărtare

cam de un metru și jumătate, așa că nu puteai apuca pălăria, decât luând mâna depe frânghie și de pe catarg.

Dar băiatul era tare înfierbântat. Desfăcu mâna depe catarg, ca să poată trece cu piciorul pe vergea.

Pe punte, toată lumea, cu ochii ținți în sus, răsese până acum de lupta asta între maimuțoiu și fiul căpitanului; dar când văzură că băiatul nu se mai ținea de frânghie și că pornea pe vergea, cumpănindu-se, toți marinarii rămaseră înghețați de groază: o singură mișcare greșită, și copilul se putea rostogoli, zdrobindu-se de punte. Chiar de izbutea să apuce pălăria, i-ar fi fost foarte greu să se întoarcă și să ajungă iar la catarg.

Deodată, cineva scoase un strigăt de spaimă. Copilul, ca trezit, prăvi în jos și se cătina.

În clipa ceea, căpitanul corăbiei, părintele băiatului, eșea întâmplător din cabina lui cu pușca în mână, cu gândul să mai împuște ceva păsări de mare.

Își văzu copilul sus, pe vergea, și îndreptând spre dânsul arma, strigă: — În apă! Sări numaidecât în apă, ori te împușc!

Băiatul, fără să priceapă, își pierdea echilibrul.

— Sări! ori trag! una, — două! — Și'n clipa când tata strigă „trei”, copilul își făcu vânt spre mare.

El căzu în apă ca o ghiulea; dar unda abia-l înghițise că douăzeci de marinari inimoși se și aruncară în mare. După patruzeci de secunde, ce părură privitorilor un veac, copilul se ivi la suprafață. Îl apucară și-l aduseră pe vas. Câteva minute mai târziu, el dete afară apa pe gură și începu să resufle.

Când căpitanul îl văzu teafăr, scoase un râget, par'că l-ar fi înăbușit cineva, și fugi în cabina lui, ca să nu-l vază nimeni plângând.

Traducere de A. TOMA

Darul lui Colio

(Continuare din pag. 3)

— „Ce Crăciun? Ce-mi vorbești mie de Crăciun, Turcule? Acum e Crăciunul nostru, al Creștinilor, nu al vostru...”

— „Ai dreptate”, zise cărpaclul blând. „Nu sunt creștin ca d-ta. Sunt păgân. Dar când am venit aici în sat, m'am dat cu ceilalți oameni. Când s'au bucurat ei, m'am bucurat cu ei. Când au roșit ouă, în ziua Invierii, mi-au dat și mie, și eu nu le-am aruncat cu scârbă, ci le-am mâncat voios. Eu n'am geamie aici și nici hoga. Sunt singurul Turc din satul D-v., și am luat obiceiurile satului. În biserică nu pot să intru, dar mă duc și eu Duminica și stau afară printre cerșetori... ascult cântecetele preotului... rugăcuni pentru Alah... căci Alah este unul singur Efendi Coli, și toate rugăciunile celor ce cred, se înalță lui Alah, care ne iubește pe toți deopotrivă...”

La vorbele Turcului, Colio simți o înduioșare. I se părea că cel ce vorbește nu era Osman cărpaclul, ci este el însuși, Bulgarul Colio, tânărul negustor de pește din Ohrida săracul alungat de pretutindeni, căinele fără stăpân.

Da, da, Colio vorbea acum... Vorbea flăcăul slab și prăpădit, care umbla acum din sat în sat, cobora văi și urca dealuri, striga pe toate ulițele și nu-l auzea nimeni. Vorbes Turcul din Dvoran, care-i spusese: „Du-te la Boboștița, băiete, că acolo sunt oameni buni la inimă și n'ai să strigi degeaba...”

La gândul tinereții sale, la amintirea bătrânului Turc care-l îndrumase pe vremuri, Colio simți ocau umezi. El se gândi:

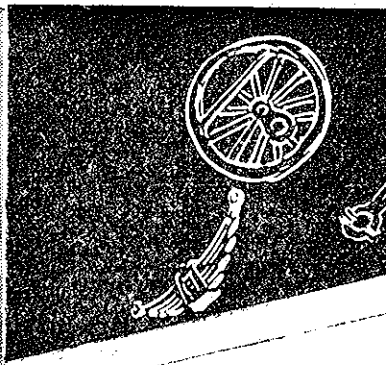
— „Poate că Osman e bălatul Turcului din Dvoran. Poate că vite-lul care l-am mâncat în ziua nunții mele era al Turcului... Poate că, dacă nu-l ajut știe numele sătenilor care m'au primit cu milă și m'au ajutat...”

Și când Osman, amărât, se prăgătea să plece, Colio îl trase de mână și-i șopti:

— „Uite ce e, Osmane... Ține lira asta și cumpără ce-ți trebuie de Crăciun. Am să vii și eu la tine, să-ți văd copiii... Așa, Osmane... Lasă, nu-mi mai muțumi... La mulți ani, Osman... Sfintele sărbători cu bine!”

— „Amin!” răspunse Turcul și ieși, făcându-și cruce, poate cu voia lui — poate fără voia lui.

Printre ucenicii dela Atel

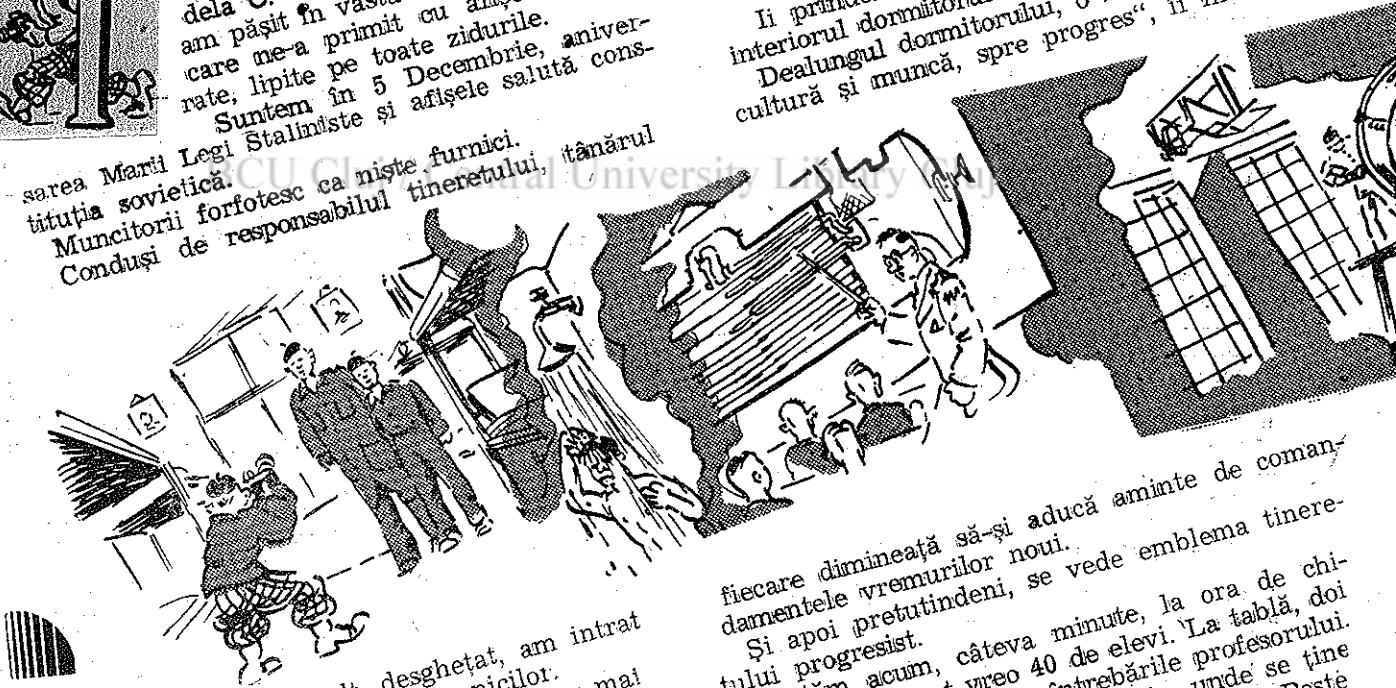
de Al.

In dimineata asta frumoasa, ne-am hotarat sa facem o vizita ucenicilor dela C. F. R. Insofit de un fotograf, am pasit in vasta curte a atelierelor, care ne-a primit cu afise nenumarate, lipite pe toate zidurile. Suntem in 5 Decembrie, aniversarea Marii Legi Staliniste si afisele saluta cons-

— A, nimic; am fost racit si am concediu 3 zile.
— Are 15 ani si e din Dambovita.
— Da, dar imi place aci.
— Ii prindem pe amandoi in obiectiv, odata cu interiorul dormitorului.
Dealungul dormitorului, o lozince mare: „Prim cultura si munca, spre progres“, fi indeamna in

sarea Marii Legi Staliniste si afisele saluta cons-titutiya sovietica.
— Cladirea e destul de impunatoare, dar nu mai Muncitorii forfotesc ca niste furnici.
Conduși de responsabilul tineretului, tanarul

Rotarul Ilie, un baiat inalt, desghetat, am intrat intai intr'unul din dormitoare ucenicilor.
— Cladirea e destul de impunatoare, dar nu mai corespunde nevoilor noastre, imi spune Rotaru; va trebui daramata.
Ne intampina plantonul Nica Ion, din cl. II, care ne saluta voios si vazand aparatul, mareste ochii... In dormitorul cu paturi suprapuse, cu as-ternu'ul frumos impaturit, dam de un alt ucenic.

— Dar tu ce cauti aici? Si tu esti planton?
— Nu! raspunde el. Sunt in concediu medical.
— Concediu medical?
— Da!
— Mă uit la el: e un băețel sănătos, voinic, dar micuț; cu ochii negri, cu fața zămbitoare și veselă.
— Dar ce ai?

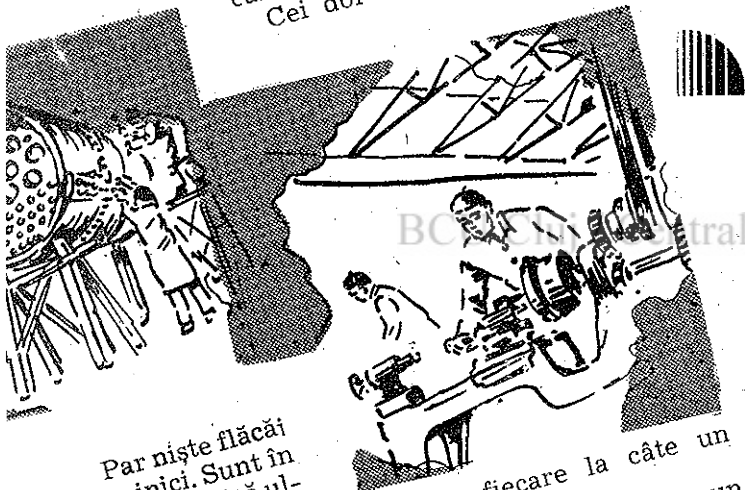
fiecare dimineata sa-si aduca aminte de coman-damentele vremurilor noi.
— Si apoi pretutindenii, se vede emblema tinere-tului progresist.
Asistam acum, cateva minute, la ora de chi-mie din cl. I. Sunt vreo 40 de elevi. La tabla, doi ucenici, raspund sigur la intrebarile profesorului.
Trecem mai departe la cl. III A., unde se tine cursul de locomotive, cu tot atatia elevi. Peste tot copii vui, veseli, siguri pe ei, pentruca sunt educati cu constiinta personalitatii lor.
Baracile in care se tin cursurile sunt desigur improvizate, pana se va cladi un local de scoala potrivit.
Pe un perete al clasei, un desen insoteste un text: „Cl. III A. si-a luat angajamentul sa pue in practica lozincea spre „Cultura si progres“.
Vizitam clubul elevilor. Este tot o baraca, de altfel inca neamenajata. M'a impresionat mult, un text talat din litere de carton: „glorie eterna e-roului dela Grivița, Vasile Roaita“.
Vizitam apoi santierul. Lucrea-ză aci si tineri si bă-trani si feme-

Mașinile Grivița-Locomotive

highian

La secția 4-a Mecanică, subsecția frână și suspensie, maestrul Ilie Constantinescu ne spune că are numai 2 ucenici. ceilalți, în număr de 12 sunt la curs, pentru că au ore diverse. Ucenicii se scoală dîmineața la 6 și până la ora 6,30 își fac toaleta în sala de dușuri bine amenajată, în gălăgia tinerească și voioșia cauzată de apă. Până la 7 își iau ceaiul, apoi la 7,30 intră în atelier sau la cursuri, unde stau până la ora 12,30, când se duc la masă.

Cei doi ucenici din această subsecție sunt mai răsăriți.

Par niște flăcăi voinici. Sunt în anul 4, adică ultimul și lucrează de aceea mai mult singuri, fiecare la câte un strung.

— Sunt strunguri paralele; mă lămurește un ucenic.

— Adică cum, întreb; pentru că sunt puse paralele?

— Nu; și pe fața lui mînjită cu unsoare, înfloreste un zâmbet superior. Pentru că spre deosebire de strungurile care lucrează...

Și-mi înșiră câțiva temeni tehnici pe care să vă spun drept, i-am uitat.

— Ce lucrați aici?

— El lucrează discuri pentru frâne de locomotive, îmi spune cineva. Dar lucrează și obiecte mai grele. Iată, de pildă, aceste suspensoare. Suspensorul este un fier lung, cam de 60 cm., gros ca un ciomag solid și care are într'un capăt un ochi, iar la celălalt e ghiventuit. Obiectul este proaspăt scos din cuțitul strungului că strălucește ca argintul. Pe acest ghivent se înșurubează două piulițe mari. Parcă-i o ghioagă curioasă.

Mașinile se învârtesc și ei stau atenți la cuțit, pentru că acesta trebuie să taie numai atât cât este necesar. Din când în când, măsoară cu un instrument special ca să nu depășească diametrul cerut.

La subsecția armătură (nu e vorba de armament ci de obiecte pașnice de armat locomotive) lucrează, tot la strung, Mocanu Vasile din cl. II.

— Ce lucrați acolo? îl întreb.

— Robinete.

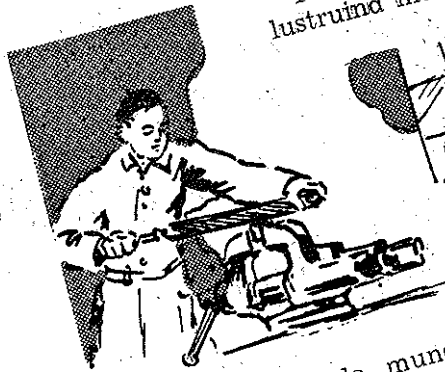
Când vă spălați, copii, și învârtiți robinetul, acel obiect strălucitor și plăcut la pîlpăit, gândiți-vă că e lucrat de un copil ca voi, poate de Mocanu Vasile din cl. II dela Atelierele Grivița.

Dacă în atelierele acestea, în care mașinile dau due, abia se aude glasul omului, în ultimul atelier vizitat, sgomotul nu e atât de mare. Aci nu se aud decât pilituri și parcă este atelierul piti-cilor. Într'adevăr, aci, cu excepția a vreo doi vîrstnici, restul, cam 10-12, sunt ucenici. Sunt mititei, dar, în atelierul acesta înalt și lung, ei par și mai mici. Sunt înșiruiți alături lângă men-ghini și pilesc diverse bucăți de tablă groasă de fier pe care apoi o meșteșugesc ca pe o cutie. În ea introduc alte bucăți mai mici de fier tot pilit și meșterite de ei.

Sunt broaște.

Și aceștia sunt micii „fabricanți de broaște”, ucenicii din cl. II.

Pilele mușcă din fierul negru, lustruind muchea. Hâr, hâr, hâr...
Lucreți mun-ciți cu sîrg. copii. Prin cultură și muncă spre progres, cum spune lozinca voastră.

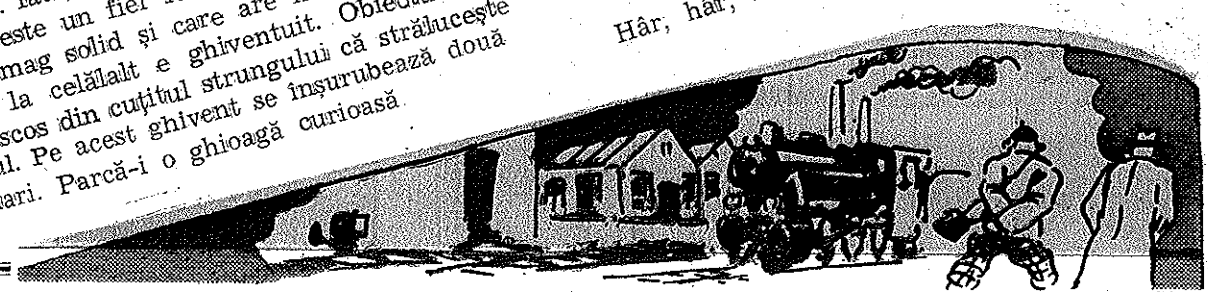

Lucreți cu drag; este efortul vostru la munca de reconstrucție a țării.

Hâr, hâr, hâr...

Voi sunteți meșterii de mâine, care veți da țării poațe, vreo descoperire în meseria voastră, pen-tru binele tuturor...

Hâr, hâr, hâr...

Un erou de legendă

Căpitanul Pană Ion este unul din ofițerii români, cari au luptat cu o vitejie fără seamăn, pentru eliberarea țării de sub stăpânirea armatelor hitleriste. Când ostașii noștri au pornit, după 23 August, alături de Armata Roșie, să alunge din țară hoardurile germane și să le nimicească, inima de vultur a căpitanului Pană bătu mai cu putere. Ca un viteaz, care știe că are de îndeplinit o misiune sfântă, căpitanul Pană Ion se aruncă în luptă, în cele mai grele momente ale unității sale.

Faima vitejii lui înspăimântase inimile hitleriștilor. Ei pusese război pe capul ofițerului nostru, dar mulți din cei care încercau să reziste a acurilor vigoase date de el, erau nimiciiți.

Camarazii din Armata Roșie, în rândurile cărora se bucura de stimă și admirație, îl numeau „Micul Jucov al Românilor”.

După ce a sfârșit rezistențele din Zolna, Sebedin, Cein, Dol-Micina și Gor Micina, un șir de puncte fortificate, care străjuiau Bansa-Bistrița, batalionului căpitanului Pană ajunge la Gron. N.m. tocmai se pregăteau să arunce podul în aer. Câteva răpăeli de pistol trase de Pană le strică planul.

Batalionul trece în fugă podul și ajunge la fabrica de spirt din spatele orașului, de unde deschide foc năpraznic în spatele nemților.

Vine în ajutor o companie sovietică al cărei comandant îl îmbrățișează pe Pană. Împreună seceră din spate pe nemții, care o rup la fugă. În două ore orașul este cucerit. Căpitanul Pană, slăbit de atâtea luni de lupte fără răgaz, cade leșinat. Ofițerul sovietic îl ia în brațe și-l duce la spitalul Armatei Roșii din apropiere.

După două zile ce reîntoarce la batalion pentru a înscrie noi fapte de vitejie.

Activitatea de Crăciun

În școală e mare fierbere: se pregătește serbarea de Crăciun și totodată se repetă numerele care vor fi prezentate la concursul organizat la liceul „Mihai Viteazul”.

În sfârșit după multe repetiții totul este gata și în după amiaza zilei de 21 Decembrie suntem în sala concursului; sunt prezente mai multe școli primare și secundare de băieți și fete.

Încep să arate ce pot mai întâi copiii cei mici, veniți cu învățătorii lor: au mai multe cântece, atât de bine executate, încât nici nu-ți vine să crezi că frumoasele melodii ies din piepturile prichindeilor de pe scenă.

Publicul, care umple sala până la cel din urmă loc, aplaudă cu entuziasm, fiecare număr.

Una după alta școlile primare s'au perindat pe scenă și locul lor este luat de școlile secundare de fete: urcă acum pe scenă un grup de fete în uniforma de școală, neagră, curată, cu guleras alb și... în sală s'a făcut liniște deplină... nu se mai aude nimic, în afară de excelențele coruri executate de elevele liceului „Domnița Ileana”. Răsplata pentru admirabila execuție a corului este dată imediat de public prin aplauze furtivoase.

Dar liceul „Domnița Ileana” și-a terminat programul și în locul lui trec alte licee, căutând să execute cât mai bine corurile și datinile strămoșești și publicul răsplătește pe fiecare după merit până ce... din sală se ridică un murmur de admirație, pentru neasemuit de frumoasele costume ale pionierelor dela azil

Concursul

de datini, coruri și dansuri naționale, a fost organizat de „Pionierii României” sub președinția d-lui ministru al Educației Naționale, Ștefan Voitec, cu un juriu de onoare format din d-nii: George Enescu, Mihail Sadoveanu, Gala Galaction, Tudor Vianu și Victor Eftimiu.

Din juriul activ au făcut parte d-nii: Arbore Virgil, dir. lic. Gh. Șincăi; Buicliu N., insp. general școlar;

D. Botez, prof.; Florian M., adm. Casa Școalelor; Ileana Ionescu, preș. Sfat. Cent. P. Rom.; Ileana Caplan, memb. în sf. Central P. Rom.; Mironescu Mera, dir. g-ral Inv. Primar; Mișu Ionescu, inspector școlar; Petre Mirescu, dir. g-ral al Inv. Normal; Toțoiu Ioan, dir. lic. Matei Basarab; Gh. Macoveșcu, secret. g-ral Minist. Propag. și colonel Panaitescu Victor, care au împărțit următoarele premii:

I. PREMIILE MINISTERULUI EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Premiul I: Liceul de fete „Domnița Ileana” și Liceul N. Bălcescu câte lei 30.000.

Premiul II: Preventoriul Vergului 20.000 lei.

Premiul III: Lic. Comercial Mărele Voevod Mihai 10.000 lei.

II. PREMIILE MINISTERULUI PROPAGANDEI

Premiul I: Azilul „Elena Doamna” 35.000 lei.

Premiul II: Gimnaziul Unic Nr. 25 afiliat Lic. D-ța Ileana 25.000 lei.

Premiul III: Școala primară de băieți Nr. 47, 15.000 lei.

III. PREMIILE „CASEI ȘCOALELOR”

Premiul I: Liceul „Tudosca Doamna” (premiu în cărți) și 17.000 lei.

Premiul II: Școala primară de fete Nr. 11 (premiu în cărți) 13.000 lei.

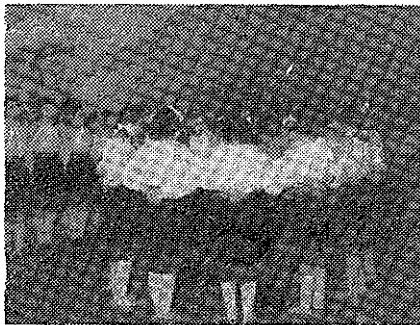
Premiul III: Lic. Ind. Nr. 1 Regele Mihai I 10.000 lei și premii în cărți.

IV. PREMIILE ORG. „PIONIERII ROMÂNIEI”

Premiul I: Liceul „Gh. Șincăi” 20 abonamente la revista „Înainte” și 10.000 lei.

Premiul II: Liceul Comercial „Carol”, 20 abonam. la revista „Înainte”

Premiul III: Liceul „Julia Hajdeu”, câte un abonament la revista „Înainte” pentru fiecare elevă care a participat la concurs.

Azilul Elena Doamna Echipa de dansuri

Liceului Industrial Tudosca - Doamna Corul

a PIONIERILOR

Scrisoare FIULUI MEU

Aceasta a fost prima manifestare a pionierilor, în vacanța de Crăciun, dar și două zi i-a urmat alta: marele festival al organizației „Pionierii României” din sala Teatrului Național „Sf. Sava”.

Rezultatul reprezentațiilor, pe care pionierii le făcuseră în localul județean s'a văzut: festivalul a avut un succes răsunător. Organizatorii au avut o idee bună, că odată cu serbarea de Crăciun să dea și un fel de raport de activitatea lor pe anul trecut. Să nu vă închipuiți că a fost un raport scris... Nuuu... Acest raport a fost dat printr'o piesă, împărțită în 2 tablouri: fiecare tablou arătând activitatea pionierilor, în câte un anumit timp al anului.

Astfel, i-am văzut pe pionieri primăvara, ajutând la muncă pe ogoarele țăranilor, i-am văzut apoi recresându-se în tabere de vară, ajutând toamna la reconstrucția țării în așteptarea deschiderii școlilor, și i-am văzut iarna... cee... în tabloul de iarnă, când pionierii erau într'o excursie la munte, au înfățișat datinile și obiceiurile de Crăciun.

Micii artiști-pionieri au jucat foarte bine. Mare haz a stărnit bătrânul an 1945 pe care tinerelul 1946 îl alungă, negândindu-se că la anul va avea aceeași soartă.

După acest festival au început sărbătorile și micuții pionieri au căutat să stea fiecare pe lângă măicuța lui, să se bucure cu toții de bunătățile cu care vine încărcat străvechiul Crăciun.

Nu trebuie să vă închipuiți că pionierii au uitat de organizația din care fac parte: în ziua de 4 Iunie au fost prezenți în sala stadionului Gulești, pentru a mulțumi bravilor mineri din Valea Jiului pentru cele 300 de tone de cărbuni, pe care le-au dăruit școlilor și universităților din Capitală, să poată începe cursurile. Au luat parte 32 de pionieri dela Azilul „Elena Doamna”, 7 dela Casa

Tei și 3 dela liceul „Gh. Șincai”. După ce mai mulți oameni de seamă ai țării noastre luaseră cuvântul și după ce din partea pionierilor mulțumise minierilor îndrumătoarea Anișoara Ciolac, toată asistența vrea să plece... dar tocmai atunci, dintr'un colț al sălii, pionierii începuseră să cânte cu entuziasm imnul pionierilor pe care toată lumea l-a ascultat în picioare, cu zâmbetul pe buze...

E. ROVENȚA

Casa cea nouă

de EMIL DORIAN

An după an,
A fost aci un loc viran.
Treci într'o zi pe lângă ei
Și nu-l mai recunoști de fel.
S'au adunat acolo muncitori,
Lucrând cu zel din revărsat de zori.

Câțiva amestecă nisip cu var,
Iar alții temelii au și pus.

A doua zi — minune — când treci iar,

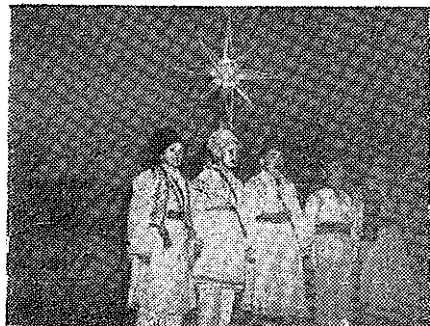
Vezi zidurile nalte până sus.
Sub ochii tăi, ea crește 'n lung și 'n lat

Uși și ferestre privesc în zări cântând,

Pe o scară cineva s'a și urcat
Și 'ncepe zugrăvitul în curând.

Și uite-i gata... Casa 'ncepe viața,
În umbră noaptea, — 'n soare dimineața.

A căpătat un număr și un nume
Și acum, zâmbind, privește către lume.

Liceul Gh. Șincai

cu steaua

Liceul N. Bălcescu

«Capra»

1946...

S'au stins luminile. Tunurile au bubuit, întunerecul a ținut un minut. Lumina s'a resfrânt din nou, mai puternică parcă pe fețele tuturor, celor care-și urau: „La mulți ani!”

1946... primul an în care pășesc, fără să te am aproape, să-ți spun ce 'ntotdeauna: „Mulți ani, îmbrăsuțați și fericiți, comoara mea!”

Amintir-le mă cheamă, mă înconjoară și mă îndeamnă să-ți scriu.

Era tot un an nou, îți amintești revelațiunile anului 1944?

Se stinseseră și atunci luminile și salvele de tun, îl primeau volose pe 1945.

Deodată te-ai trântit la pământ și ai strigat: „Mamă, vin obuzele!”

Războiul te învățase să te aperi de schijele obuzelor sau a bombelor. Te învățase să ascuți, încordat, zumzetul avioanelor și să te strângi cuminte, tot mai aproape de mine!..

Atunci, te-am ridicat de jos și ți-am spus: „Nu, Nicușor! Vine anul nou! E primit cu salve de tun! M'ai întrebat: „Dece? anul acesta se va termina războiul?”

Ți-am spus că să te liniștesc:

„Sigur că da!”

— „Și va veni pacea, va veni alșa cum îmi povestești tu: cu lumină multă, fără camuflaj, ca mai înainte, cu oameni mai buni care nu se vor bate și se vor iubi, cu copii care nu vor suferi de foame și de frig!

Mănuțele tale au bătut cu bucurie pe când spuneași cântând: „și vor veni părinții colegilor mei, ce b'ne-mi pare că vor avea și Gicu și Dumitru pe tatăl lor lângă ei!”

În anul acela, s'a terminat războiul.

Încă de atunci, muncim din răspuneri pentru o lume mai bună pe care tu o doreai. Tu, cu pionierii din orașul tău. Eu, cu pionierii de aci.

Așa l-am primit pe 1946, cu vorbele tale'n minte și ele n'au făcut să întrevăd iureșul pionierilor, din lumea întreagă.

Se înfrățesc copiii întregului pământ!

Pe dinaintea ochilor mei, trec val după val, pionierii! Sunt mulți și se iubesc, se înțeleg prin dragoste, copiii tuturor neamurilor! Pe lângă tot ce-au învățat ei, știu că mai presus de orice, trebuie să învețe să f'e buni!

Atunci, din rândurile lor, în clipa în care s'a stins lumina, te-ai desprins tu!

Nu ți-am mai spus comoara mea! Te-am ținut la pieptul meu și ți-am spus: prietene!

Ai ridicat atunci, mânuța 'n sus să mă saluti, în noul an, cu salutul nostru al pionierilor:

„În slujba poporului, înainte!”
Ți-am răspuns atunci și-ți urez și acum pentru 1946:

„Mereu înainte, copilul meu drag!”
Mama

Lupul din Vinipeg

de SETON - TOMPSON

Traducere de NIC. SPULBER

REZUMAT.

Vânătorul Poli aduce un pui de lup viu din pădure, pe care-l vinde cărciumarului Gogan. Acesta îl ține legat, numai pentru plăcerea mușterilor cheflui, care veneau să-l întărite.

Singura lui mângâiere, care-i lumina zilele cu câteva clipe de fericire, era prietenia cu Djim, fiul cărciumarului.

Djim era un ștregar în felul său. Îl îndrăgi pe lup, când acesta năvăli peste un câine care-l mușcase. Din clipa aceea, începu să-i dea de mâncare și să-l mângâie. Și lupul îl lăsa să facă cu el ce-i poftea inima, lucruri pe care nu le-ar fi îngăduit nimănui.

Tatăl lui Djim nu era un părinte dintre cei mai buni. De obicei își răzgăia fiul, dar se înfuria îndată, îl bătea și-l lăsa în sânge pentru nimica toată.

Copilul înțelese curând că suporta bătaia nu dintr-o vină oarecare, ci fiindcă mimerise între oameni, care se mâniau repede.

Era de ajuns să se ascundă pentru câtva timp, ca totul să treacă cu bine.

Odată, căutând să scape de bătaie cu fuga, el se repezi în cușca lupului. Trezit din somn, prietenul lui cenușiu ieși afară, rânji, arătând niște dinți albi ca zăpada și spuse destul de limpede tatălui care-și urmărea fiul: „Nu pune mâna!”

Dacă ar fi putut, cărciumarul a fi tras cu arma fără să se gândească nicio clipă, dar riscând să-și ucidă fiul, socoti că e mai bine să-l lase în pace; după o jumătate de oră râdea și el de cele întâmplate. De atunci, micul Djim se îndrepta spre cușca lupului ori de câte ori era în pericol; uneori, ai lui aflau că se făcuse vinovat de ceva numai când îl vedeau furișându-se la spatele încruntatului său apărător înlănțuit.

Cărciumarul Gogan era un om foarte sgârcit și de aceea avea în serviciul lui un contabil, de origine chinez. Chinezul era o ființă făcută și speriată, cu care lăutarul Poli își permitea adesea să facă glume. Într-o zi, găsindu-l numai pe el în cărciumă, Poli voi să mănânce și să bea ceva pe datorie. Dar Tung-Ling, care făcea numai ceeace îi spunea stăpânul său, îl refuză. Poli se repezi la teighea și voi să-i pedepsească pentru această batjocură.

Chinezul ar fi pățit-o, dacă Djim n'ar fi vârit o bâta lungă între pi-

cioarele lăutarului. Poli se împiedică și se lungi pe podea. Apoi se ridică și jură că băiatul va plăti aceeași nesocotință cu viața. Djim profită de faptul că era aproape de ușă și în câteva clipe se pomeni în cușca lupului.

Văzând că Djim are un ocrotitor, Poli puse mâna pe un băț și începu să lovească lupul, fără să se apropie de el.

Fiara cenușie se zbătea în lanț, se apăra, apuca bățul cu dinții, dar nu-l putea dovedi. Poli observă că Djim, a cărui gură nu se oprise nicio clipă, umblă la cureaua dela grumazul lupului și că fiara va fi slobozită după câteva clipe.

Asta s'ar fi întâmplat și mai curând, dacă lupul nu s'ar fi zbatut cu atâta putere.

Înțelegând că ar putea să se pome-nească singur în fața fiarei întăritate, inima curajosului Poli începu să bată cu putere.

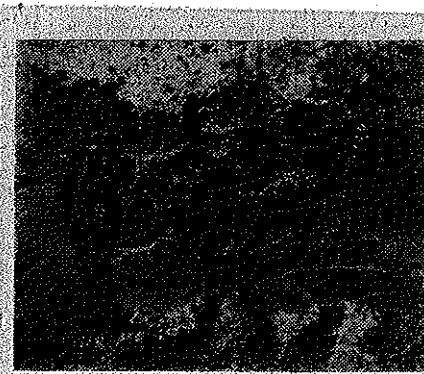
Djim vorbi cu glas umil:

— Ai o leacă răbdare, puțule, numai o leacă și ți-l dau. Ține-l, puțule!

Fusese destul, pentru ca lăutarul să fugă, închizând cu grijă ușa după el. Astfel prietenia dintre Djim și fiara creștea și se întărea. Dar, alături de dezvoltarea însușirilor lui sălbatică, creștea și ura de moarte împotriva câinilor și a oamenilor care miroseau a rachi, — pricina tuturor suferințelor lui.

În toamna anului 1881, fermierii se plâneau că lupii se înmulțiseră peste măsură și le atacă turmele. Lațurile și otrăvurile erau neîndestulătoare și se înțelege că atunci când, la clubul din Vinipeg, veni un renumit călător german și le spuse că are niște dulăi cu care poate sărpi lupii din regiune numai în câteva săptămâni, cuvintele lui stârniră curiozitatea tuturor.

Crescătorii de animale, îndrăgostiți de vânătorie, la gândul că regiunea poate fi curățată de lupi cu ajutorul

unor câini care vânează fiarele, erau foarte încântați...

Neamțul aduse curând după aceea o pereche de dulăi danezi; unul era alb, celălalt roșcat, cu pete negre, cu niște ochi albi, care-i dădeau o înfățișare de o neobișnuită sălbătăcie. creaturile acestea, cu mușchi de tigr, cântăreau fiecare câte cincizeci de kilograme.

Nimeni nu-i puse cuvintele la îndoială. Toți au crezut că e de ajuns o singură pereche ca să birue lupul cel mai fioros.

Cam așa descria el felul lor de a vâna:

Trebuie să li se arate urmele și chiar dacă nu sunt proaspete, vor alerga îndată în căutarea fiarei. Nu-i mai poți opri cu nimic. Oriunde s'ar fi ascuns, oricât de mare ocol va fi făcut, dulăii îl vor afla îndată. Dacă va încerca să fugă, unul o să-l apuce de picior și o să-l arunce, uite așa — și neamțul aruncă în sus un cololoș de pâine — și înainte de a cădea pe pământ, albul își va înfige colții în grumazul lui, celălalt o să-l prindă de coadă și fiara va fi sfâșiată în bucăți.

Toată lumea credea că așa este, dar toți voiau să-i vadă pe teren la lucru. Mulți locuitori socoteau că lupii pot fi întâlniți lângă Asimbaune și vânătorii îndreptară expediția într'acolo. După ce au căutat, timp de trei zile, fără să întâlnească nici un lup și când s'au hotărit să renunțe al vânătoare, cineva spuse că la cărciumarul Gogan este un lup crescut de mic în lanț, care poate fi cumpărat pe un preț de nimic și, cu toate că nu are decât un an, poate servi pentru a încerca puterile celor doi câini.

Când Gogan află ce importanță are lupul pentru vânători, el îi urcă prețul. Afară de aceasta, spunea el, conștiința nu-l lăsa să-l vândă.

Această nehotărîre se risipi, când vânătorii se învoiră să plătească prețul cerut.

Acum trebuia îndepărtat micul Djim. Ei îl trimiseră la bunica sa. Lupul fu gonit în cușcă, ușa bătută cu scânduri și apoi cușca pusă într-o căruță și dusă într'un loc împrejmuit.

Câinii, simțind că este un lup în apropiere, se zbăteau în lanțuri. Abia îi puteau stăpâni. Câțiva oameni viguroși îi ținură zdravăn, până când căruța fu dusă la o depărtare de o jumătate de milă.

(Urmare în nr. viitor)

Hai să râdem!

Profesorul către părintele copilului:

— Băiatul d-tale învață foarte prost, domnule Ionescu! Nu știe nici când a murit Carol cel Mare.

— Nu e vina lui, săracu... Noi nu citim gazetele.

*

La un manej, d-l Ionescu a căzut depe cal. Patronul se interesează, prietenos:

— N'ați mai călărit, se vede... E pentru întâia oară.

— Nu, domnule, nu e pentru întâia oară, dar te asigur că e pentru ultima oară.

Intre copii mari mari:

— Știi ce e un telegraf?... Să-ți spun eu. Inchipue-ți un câine lung, lung, ca dela București la Iași. Îl calci pe coadă în calea Victoriei și el latră la Iași, în strada Lăpușneanu.

— Dar telegrafia fără fir?

— La fel, dar fără câine.

*

Gimnastica suedeză e singurul mijloc pentru a ne păstra sănătatea și a ne prelungea viața.

— Strămoșii noștri nu făceau gimnastică și totuși erau foarte sănătoși.

— Foarte sănătoși, foarte sănătoși... Nu vezi că au murit toți?

Marius își povestește isprăvile de vânatoare din Africa: unor prieteni care-l ascultă cu religiozitate, la o cafea:

— Deodată văd înainte-mi un leu enorm... Iau la ochi, trag, și-l lungesc jos... La o sută de metri depărtare, alt leu și mai mare se ivește din păduris... Îl iau la ochi, trag și-l lungesc jos. Nu s'a isprăvit... Abia scăpat de pericol, se ivește al treilea leu, mai îngrozitor decât ceilalți doi... Îl iau la ochi, trag și...

În clipa aceasta, un consumator dela masa vecină, zice prietenului din față, destul de tare ca să audă și „vânătorul”:

— Dacă-l lungeste jos și pe-al treilea, mă duc la vânător și-i trag un picior...

Și Marius fără a se clinti urmează: — ...trag, dar... pe asta nu l-am mai nimerit!

Radio pentru orișicine

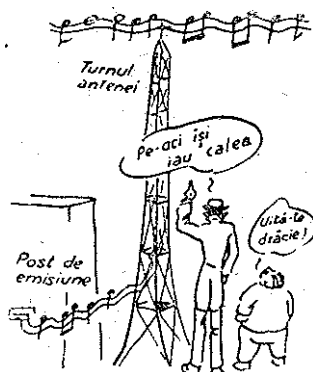
de INGO

O PRIVIRE ÎN CULISELE RADIOFONIEI

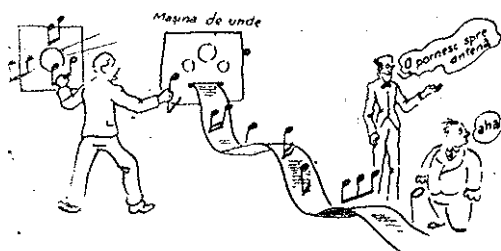
Pentru a ne desvălui o parte din tainele radiofoniei, autorul ne introduce într'un studio de radio, unde ne arată o serie de microfoane, asemănătoare cu acelea dela telefon. Microfoanele primesc sunete (unde sonore) și le transformă în oscilații de curent electric. Curenții mai multor microfoane sunt potriviți cu ajutorul unor butoane, de către inginerul de sunet, care amestecă sunetele diverse ale unei orchestre, de exemplu.

Plăcile de gramofon cântă în studio „pe mutește”, cu ajutorul dispozitivului „pick-up”. Curenții electrici modulați sunt, mai întâi, întăriți (amplificați), apoi transmiși pe fire, dela studio la postul de emisiune propriu-zis.

Asemenea unde se numesc în tehnică „de înaltă frecvență”. Undele sonore, transformate în oscilații electrice, se numesc „unde de joasă frecvență”. Acestea nu se pot desprinde de pe sârme, spre deosebire de undele de frecvență înaltă. Ceea ce trebuie să reținem este că instalația postului de radioemisiune dă naștere, cu ajutorul unor lămpi de emisiune, unor oscilații electrice de înaltă frec-

vență, conduse la o antenă agățată de un turn înalt, de unde oscilațiile (undele) radiază în întreaga lume (fig. 11). În fig. 12 vedem o persoană care

la în mână sunetele date de un vorbitor și le agață de oscilațiile produse de postul de emisiune. Fără să știe că în realitate lucrurile nu se petrec tocmai așa, căci toate aceste fenomene se întâmplă în chip nevăzut, pe căi electro-fizice. Un singur om ar ajunge ca să supravegheze toate aparatele postului de radioemisiune.

Am folosit mai înainte două expresii savante: „înlaltă frecvență” și „joasă frecvență”.

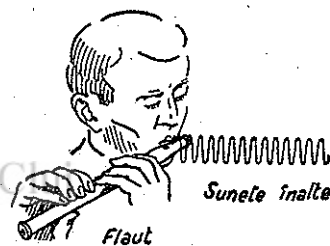
Îa să ne ocupăm de ele mai îndeaproape și să le lămurim mai bine. Pentru aceasta, e nevoie să ne oprim puțin din drum, să mai răsuflăm o leacă și să povestim mai întâi în general despre „unde” sau „oscilații”.

Oare undele s'or putea vedea? De sigur că da, dar numai unele din ele, cum ar fi undele sau încrețiturile apei. Despre ele am mai vorbit și am aflat atunci că există și unde de aer, precum și undele electrice. Undele de aer nu se pot vedea, însă ele se pot prinde cu ajutorul altui organ al simțurilor, și cu urechea. Undele sonore sunt vibrații ale aerului. Când suflăm în trompetă, producem vibrații de aer, pe care urechea le prinde în chip de sunet, căci în felul acesta se transmite senzația auditivă la creier. Dar trompeta scoate, când sunete joase (grave), când sunete înalte (ascuțite). De bună seamă că vibrațiile aerului vor fi altfel la sunetele grave decât la cele ascuțite. De fapt chiar așa și este: sunetele înalte, ascuțite, produc unde sau vibrații mai rezezi decât sunetele joase, grave.

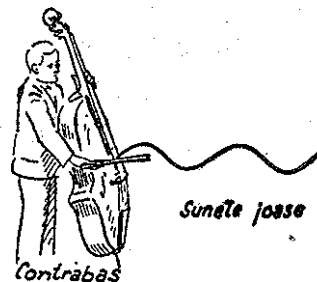
Când sunetele sunt foarte joase, vibrațiile sonore sunt atât de încete, încât le simte aproape întreg corpul. Să ne gândim numai la sunetele grave ale unei orgi sau unui pian, care fac să ne tremure aproape tot trupul: vibrațiile încete ale aerului se transmit băncii pe care ședem, podelei pe care se află banca, și chiar corpului nostru, făcându-le să vibreze, să tremure la unison. Dacă sunetele sunt ascuțite, vibrațiile lor rezezi nu se mai pot transmite băncii și corpului, căci acestea sunt prea grozave, prea leneșe, ca să mai poată urmări frecvența sunetului.

Am folosit cuvântul „vibrație” în același timp cu cuvântul „undă”. Să vedem ce legătură există între aceste noțiuni, căci de fapt ele aproape se confundă. Ca să ne dăm seama de acest lucru, n'avem decât să producem niște unde vizibile și anume să vârăm un băț în apă și să-l mișcăm

încoace și încolo. Rezultatul va fi că se vor naște unde în apă. Dacă facem să vibreze (să se miște repede încoace și încolo) o bară metalică în aer, iau naștere unde în aer. Să fixăm o bară metalică de un capăt și să o facem să vibreze, ciupind-o de capătul liber: vom constata că se produce un sunet, căci vibrațiile barei au dat naștere la unde aeriene (sonore), prinse de urechea noastră în chip de sunet. O asemenea bară este diapazonul profesorului de muzică. Dacă bara este foarte scurtă, ea va vibra repede, iar sunetul va fi ascuțit. Dacă bara este lungă, vibrațiile sau oscilațiile ei vor fi încete, iar sunetul grav. Va să zică: ascuțimea sunetului depinde de re-

pezițiunea vibrațiilor. Vibrații multe: sunete ascuțite, vibrații puține: sunet grav (fig. 13 și 14).

Trebuie să mai adăugăm un lucru, și anume că urechea noastră prinde numai unele sunete, cuprinse între două limite de vibrații. Vibrațiile foarte încete, cam 20 pe secundă, dau sunetul cel mai de jos pe care-l poate percepe (prinde) urechea omului. Limita de sus a sunetelor este cam la 10.000 vibrații pe secundă.

Nu înseamnă însă că, dacă noi nu putem prinde decât sunete între 20 și 10000 vibrații pe secundă, înafara acestor granițe nu mai există și alte unde. Există unde cu mult, cu mult mai rezezi. Pentru a le prinde, pentru a le recepționa pe acestea, avem nevoie de cu totul alte mijloace, decât acelea cu care ne-a înzestrat natura.

(Va urma)

Filatelia

de I. ȘOIMULESCU

Colecționați timbre uzate

Adevăratul filatelist nu neglijează colecționarea timbrilor poștale uzate; aceasta ar trebui să fie preocuparea lui principală.

Pentru deslipirea timbrilor de pe plicuri e bine să se procedeze astfel: se rupe plicul, partea cu timbrele se pune într-un pahar cu apă, lăsându-le să stea circa 20 minute. Detașarea timbrilor se face cu înlesnire. Dacă plicul era colorat și a trecut această culoare și pe timbre, cum se întâmplă în cazul plicurilor oficiale, timbrele se vor pune într-un alt pahar cu apă curată și vor fi lăsate o oră. În acest timp culoarea luată de timbre se disolvă în apă.

Numai după ce ne-am asigurat că timbrele sunt curate, că nu sunt subțiate, că au toți dinții, procedăm la uscarea lor. În acest scop le punem între două coale de hârtie sugativă și, după sugerea apei, le punem la svântat pe o hârtie albă. Când uscarea este aproape gata, le așezăm între filele unei cărți mai groase și după 2 ore le avem netede, ca și cum ar fi fost călcate.

O curiozitate filatelică

În anul 1901, Republica Dominicană a emis o serie de timbre poștale cu harta țării. Nu ar fi fost nimic anormal, sunt atâtea state care și-au produs harta pe timbre poștale. Și noi am avut asemenea timbre. S'a întâmplat însă un lucru supărător pentru vecinii lor din Haiti. Frontiera nu era exactă. Apărea Republica Dominicană mai mare decât era în realitate, în paguba Republicii Haiti, din cauză că frontiera era împinsă mult spre Vest. Un val de proteste s'a stârnit în Haiti. Conflictul era declarat, Sfârșitul a fost că gravorul și-a recunoscut greșeala și guvernul a retras emisiunea imediat.

Comparați harta reprodusă pe timbru cu cea din atlase și veți vedea diferența.

UN JOC

Omul de zăpadă cu chivără

MATERIAL: Un om de zăpadă cu un cap mare și cât mai bine așezat pe umeri, pe care se așează o cutie goală de conserve, în chip de chivără; provizie de bulgări de zăpadă.

Scopul jocului este ochirea și dărâmarea chivărei.

Fiecare jucător are dreptul la trei lovituri.

După ce omul de zăpadă a fost bine construit și i s'a pus „chivăra” pe cap, echipele se aliniază la o distanță de 15-20 m., departe de el. În fața sem-nului de unde se va „trage”, se află provizia de bulgări de zăpadă, de mărimea unei mingi de mână.

La comanda arbitruului, jucătorii primei echipe aruncă pe rând, câte trei bulgări în chivăra omului de zăpadă. Acelaș lucru îl face și echipa a doua.

Arbitrul pontează. Echipa cu cele mai multe dărâmări ale țintei este învingătoare.

Acest joc este totodată și un sport.

Maria Ionescu

Știați că...

... primele monete de nichel au fost bătute în Elveția, la mijlocul secolului trecut?

...se poate obține cauciuc și din alte plante decât arborele de cauciuc?

În U. R. S. S. s'au obținut bune rezultate cu Koksagys, din ale cărei rădăcini se extrage o materie cu proprietăți ce sunt apropiate de ale latexului (sucului) de cauciuc natural, dat de Hevea (arborele de cauciuc).

... lignitul a fost descoperit în regiunea Zwickan (Germania), de către niște ciobani, care au făcut un foc bun,

să se încălzăzească, și au constatat apoi, cu mirare, că „pământul” de sub lemn arde și el?

INDRUMĂRI PRACTICE

CUM PUTEM CONSTRUI UN SUBMARIN

Ceea ce vă interesează pe voi nu este, desigur, să vă dăm înfățișarea exterioară a vasului, ci, mai ales, să vă arătăm cum îl puteți face să se afunde în apă.

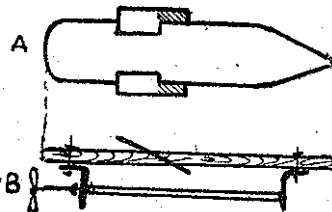
Să ne mulțumim deci să vă desenăm ceea ce ar constitui corpul (învelișul) submarinului, adică o planșetă de lemn căreia i s'a dat o

formă ascuțită (fig. 1).

Pe deasupra ei, veți adăuga tot ceea ce socotiți că ar mai trebui pus, inspirându-vă din diverse fotografii de submarine, publicate prin ziare sau reviste.

De fiecare parte a planșetei va fi

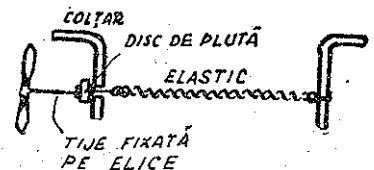
arăzată, ca în fig. 2, câte-o cârmă

de adâncime; acesta este singurul dispozitiv care asigură cufundarea submarinului nostru, dela punerea lui în mișcare.

Întrădevar, dacă privim bine fig. 2, observăm că înaintarea vasului face să pătrundă în apă aceste comenzi de adâncime, ele antrenând la rândul lor, submarinul.

Acum rămâne motorul. Noi vă dăm aci un model de motor cu elastic. Socotim că este cel mai ușor de făcut, fiind și cel mai economic. Oricine poate găsi pe acasă o bucată de elastic, fără prea mare greutate.

Motorul îl veți realiza după indi-

cațiile pe care vi le dă fig. 3. Privind-o bine, veți putea să vă dați seama că „răsucirea” se face manevrând elicea cu mâna, în sensul opus funcționării sale normale. Și acum, vă dorim succes!

TINERETUL și SPORTURILE de IARNA

Iată, a venit iarna. Odată ou ea unele sporturi au fost părăsite, iar altele puse în aplicare.

Tineretul va fi chemat să facă sporturi de iarnă: skiul, patinajul și bobsleighul.

În privința skiului, se organizează concursuri speciale de pregătire și perfecționare la Predeal.

Pentru ca patinajul să fie îmbrățișat de câți mai mulți sportivi, se vor amenaja terenuri speciale la Venus, P. T. T. și Cișmigiu.

De asemenea se vorbește despre pregătirea unor patinoare de către tineret pe lângă fiecare fabrică, întreprindere sau instituție.

Bobsleighul se poate practica și el, dar numai la periferie, unde sunt variații de teren.

În general, sporturile de iarnă sunt frumoase și utile. Ele câstăiează și totodată aduc foloase în pregătirea fizică a organismului.

În afară de aceasta, skiul și bobsleighul ne învață să iubim natura și viața în aer liber.

Noi îndemnăm copiii și tineretul să practice cât mai multe sporturi de iarnă, dar să le facă cu socoteală și sub controlul profesorilor sau a instructorilor de specialitate.

VLADIMIR COSTIN

Câteva sfaturi

Când întreprindeți o ascensiune (urcare pe munte sau pe un deal), nu uitați:

în timpul mersului se vorbește cât mai puțin;

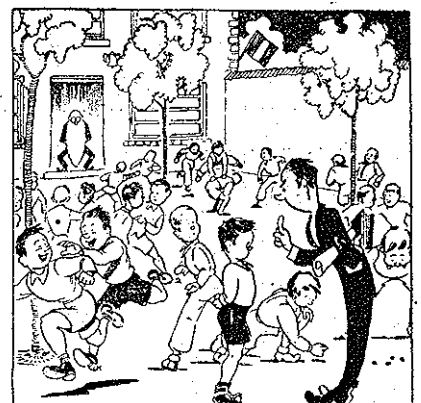
în timpul mersului se respiră numai pe nas;

îmbrăcămintea groasă trebuie pusă numai în timpul popasului;

când simțiți amorțeala unei părți din corp, faceți masaj cu zăpadă;

păstrați ritmul lent și regulat al pasului și respirației, pentru ca să nu obosiți și să nu transpirați;

pentru gustare alimentele cele mai potrivite sunt grăsimile și dulciurile.

Priviți cu atenție cele două desene de mai sus. Primul este complet, dar în cel de al doilea, care pare că ar reproduce exact pe cel dintâu, au fost omise dinadins unele detalii.

Găsiți omisiunile. Când ne veți trimite deslegările, veți arăta ce anume lipsește din cel de al doilea desen.

Furnica geometră

Într-o sală se găsește o furnică în punctul A, depe muchia de întretăiere a peretelui cu plafonul și vrea să ajungă în punctul B, așezat la întretăierea peretelui opus cu podeaua.

Care este calea cea mai scurtă pe care trebuie s'o urmeze furnica?

Bucătarul și ouăle

Un bucătar împarte un număr de ouă la trei ajutoare ale lui, în modul următor: primului îi dă jumătate din numărul ouălor și încă o jumătate de ou, celui de al doilea îi dă jumătate din oule rămase și jumătate de ou, iar celui de al treilea, jumătate din restul de ouă dela urma, plus jumătate de ou.

Se întreabă câte ouă avea la început bucătarul, pentru ca la sfârșitul acestei împărțeli să nu-i mai rămâie nici unul și să n'aibe nevoie la împărțială să spângă vreun ou?

Trecerea șanțului

Un teren de pășună dreptunghiular este înconjurat din toate părțile de un șanț plin cu apă. Lărgimea șanțului este de 3 metri. Cum se poate străbate acest șanț, cu ajutorul a

două scânduri, care nu au decât exact trei metri lungime.

CONCURSUL NOSTRU DE JOCURI

V'am anunțat în numărul trecut al revistei că vom începe un mare concurs de jocuri cu premii. Începutul concursului îl facem cu numărul de față. Concursul va dura 10 numere și jocurile vor fi constituite din probleme instructive de observație, curiozități matematice, cuvinte încruciate și alte jocuri de acest gen.

Dar punându-vă mîntea la conbuție, scopul nostru nu este numai acela de a vă distra pentru moment, ci, în același timp, de a vă face să căpătați noi cunoștințe.

Premiile acestui concurs sunt:

Premiul I Lei 30.000.

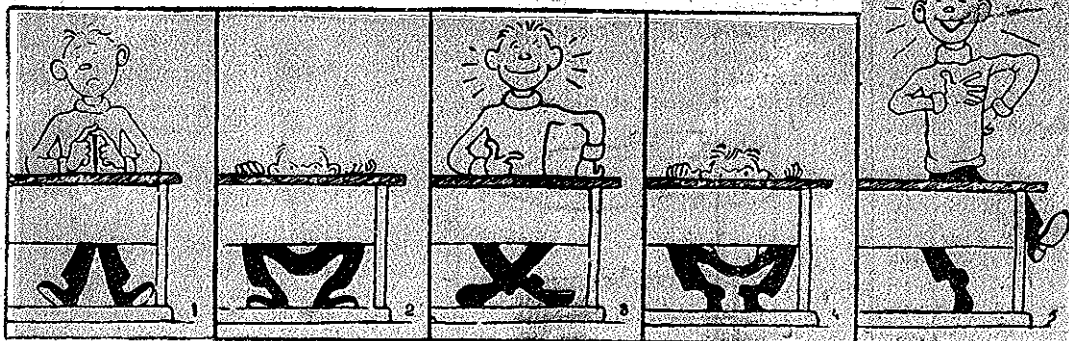
„ II „ 20.000.

„ III „ 10.000 și

20 de „mențiuni” a câte un abonament pe un an la „Înainte”.

Deslegările se vor trimite la redacție, cu mențiunea „Pentru concursul de jocuri”, la o dată pe care o vom anunța din timp.

„SOARELE RASARE ȘI APUNE!”

1. Profesorul explica ceva. Poate că astăzi nu ascultă.
2. Vai, a început! Numai de nu m'ar scoate și pe mine!
3. Nu, l-a scos pe Ionescu!
4. Vai, încă unul la rând! Și pe mine?
5. Ura! Sună! Am scăpat!

ABONAMENTE: Trei luni 2.300; Șase luni 4.500; Un an 8.000;
Instituții și întreprinderi 50.000; Școli și cămine 30.000;

Tip. „Universul”, Str. Brezoianu 23-25